ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὁ κόμης δὲν ἀγαπᾶ τὴν βασίλισσα. Νομίζω ὅτι εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς τὸ πῶ ἀπ' τὴν ἀρχή, δεσποινίς.

— Ἔστω... Ἐκείνη ὅμως τὸν ἀγαπᾶ καὶ μάλιστα τόσο πολύ, καθὼς λέει ὁ κόσμος, ὥστε εἶνε ζήτημα ἂν θὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ παντρευτῆ...

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔχετε ἐντελῶς ἄδικο. Ὅλα ὅμως μποροῦν νὰ κανονιστοῦν...

— Μὲ ποιὸν τρόπο;

— Μὲ ἕνα γάμο κρυφό...

Ἡ Λευκὴ ἄρχισε νὰ γελάη καὶ ἀπάντησε στὸν ἀναιδῆ αὐτὸν κύριο:

— Εἶστε πιὰ τῶτης τάξεως διπλωμάτης, κύριε. Μὰ ἐσεῖς δὲν εἴχατε πῆ προηγουμένως ὁ ἴδιος, ὅτι ἕνας γάμος κρυφὸς δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ γάμος; Πέστε το λοιπὸν ἀνοιχτὰ καὶ χωρὶς περιστροφές. Ἔρχεσθε νὰ μοῦ προτείνετε νὰ γίνω εὐνοουμένη, φίλη τοῦ κόμητος, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἔστω! Καὶ τί μ' αὐτό, παρακαλῶ; ἀπάντησε ὁ Τζὼν μὲ κινικὴ αὐθάδεια. Ὁ τίτλος τῆς εὐνοουμένης τοῦ κόμητος δὲν εἶνε καθόλου εὐκαταφρόνητος, μοῦ φαίνεται, ἀφοῦ ἄλλωστε τὸν δέχεται καὶ μιὰ βασίλισσα! Πρέπει νὰ ξέρετε, δεσποινίς, ὅτι ὁ Ροβέρτος Ντούντλεϋ ἔχει τόση δύναμι, ὥστε μπορεῖ νὰ ἀγοράση καὶ νὰ σᾶς χαρίση ἀκόμη κι' ἕνα στέμμα, ἂν θελήσετε νὰ βασιλεύσετε...

Ἡ Λευκή, ἀκούοντας τὰ ἀναιδῆ αὐτὰ λόγια, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση περισσότερο τὴν ἀγανάκτησι καὶ τὴν ἀηδία ποὺ τὴν ἔπνιγε.

— Φτάνει, κύριε! τοῦ φώναξε μὲ θυμό. Ἂν σ' ἄφησα νὰ μιλήσης τόση ὥρα, τὸ ἔκανα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἰδῶ μέχρι ποιοῦ σημείου ἀδιαντροπιᾶς θὰ ἔφτανες.... Κι' ἀφοῦ μ' ἀναγκάζεις νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἄκουσέ το μιὰ γιὰ πάντα: Ἐσὺ κι' ὁ κόμης Λέϊσεστερ μοῦ γεννᾶτε τὴν ἴδια περιφρόνησι. Ὅ,τι εἶνε ὁ ἀφέντης, εἶνε καὶ ὁ δοῦλος! Ψέμματα; Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ εἶσαι πιὸ ἠθικὸς καὶ πιὸ εὐγενὴς ἀπὸ τὸν κύριό σου. Φύγε γρήγορα ἀπὸ δῶ. Τ' ἀκοῦς; Καὶ πήγαινε νὰ τὰ πῆς ὅλα αὐτὰ στὸ Ροβέρτο Ντούντλεϋ, ποὺ βρῆκε τὸ δίπλωμα τοῦ κόμητος κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο τῆς Ἐλισσάβετ!...

Ὁ Τζὼν Τροῦμφυ, ἂν καὶ δὲν περίμενε μιὰ τόσο δυσάρεστη ἔκβασι τῆς συζητήσεως, ἔκανε μπροστὰ στὴ Λευκὴ Βάζα μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ χωρὶς νὰ χάση τὸ θάρρος του τῆς εἶπε:

— Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σας λέξις, δεσποινίς; Προσέξτε καλά!...

— Μάλιστα. Αὐτὴ εἶνε. Πήγαινε!...

— Πολὺ καλά. Τότε ἀλλάζει ἡ ὑπόθεσι...

Τὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο τοῦ βαρωνίσκου ἔγινε τότε πιὸ ἀπαίσιο καὶ τὰ χείλη του συσπάσθηκαν ἀπὸ ἕνα χαμόγελο ἀληθινὰ τρομακτικό.

Ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὴ Λευκή, ἡ ὁποία ὀπισθοχώρησε πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἀκουμπῶντας σχεδὸν τὶς πλάτες της στὸν τοῖχο, καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν ἔχω διάθεσι νὰ ἀπαντήσω στὶς ὑβριστικὲς φράσεις σας, δεσποινίς. Ἄλλωστε, λόγια ποὺ βγαίνουν ἀπό ἕνα τόσο ὡραῖο στόμα δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ μὲ προσβάλουν. Θέλω μονάχα νὰ σᾶς διαλύσω μιὰ παρεξήγησι, ποὺ σχηματίσατε ἐξ ἀγνοίας σας. Μὴ νομίζετε ὅτι ἦλθα ἐδῶ νὰ σᾶς ὑποβάλω μερικὲς παρακλητικὲς προτάσεις καὶ ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως νὰ φύγω. Ἐκεῖ ὅπου δὲν πετυχαίνει ἡ πειθώ, θριαμβεύει ἡ βία! Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, ἐπειδὴ προέβλεπα ὅτι ἦταν ἐνδεχόμενο νὰ μοῦ δώσετε ἀρνητικὴ ἀπάντησι, ἐφρόντισα νὰ μὴν ἔλθω μόνος μου στὸν πύργο. Κάτω ἀπ' τὴν κατοικία σας περιμένουν ἀρκετοὶ ἀφοσιωμένοι μου ἄνδρες, ἕτοιμοι νὰ ἐκτελέσουν τυφλὰ τὶς διαταγές μου. Σᾶς συλλαμβάνω λοιπὸν ὡς ἐνεχομένη στὸ σχέδιο τῆς δραπετεύσεως τῆς Μαρίας Στοῦαρτ, ποὺ ματαιώθηκε ἀπόψε καὶ σᾶς διατάσσω νὰ μὲ ἀκολουθήσετε. Ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωή σας, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ὑπακούσετε...

— Εἶσθε βέβαιος; τοῦ εἶπε ἡ Λευκὴ εἰρωνικά.

— Θὰ τὸ ἰδῆτε αὐτό!...

Καὶ ὁ σὶρ Τζὼν ὥρμησε ἀμέσως πρὸς τὴ νέα. Ἡ Λευκὴ ὀπισθοχώρησε ἀκόμη κατὰ ἕνα βῆμα κι' ἀκούμπησε τὸ δάχτυλό της σ' ἕνα σημεῖο τοῦ τοίχου.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα κρυφὸ θυρόφυλλο τοῦ τοίχου ὑποχώρησε, χωρὶς θόρυβο, καὶ πρόβαλε ὁ Ρογῆρος Βάλτερ, ἀχρὸς ἀπ' τὴν ὀργή του, κρατῶντας ἀπὸ ἕνα πιστόλι στὸ κάθε του χέρι.

Ὁ βαρωνίσκος κατατρόμαξε ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐμφάνισι. Θέλησε νὰ φύγη, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Ὁ νέος πήδησε ἀπάνω του καὶ ἀκουμπῶντας τὰ πιστόλια στοὺς κροτάφους του ἐκραύγασε:

— Θρασύδειλε καὶ ἄθλιε, ποὺ δείχνεις τὴν παλληκαριά σου στὶς γυναῖκες! Γονάτισε ἀμέσως κάτω, γιατὶ θὰ πεθάνης!...

Ὁ Τζὼν Τροῦμφυ, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἦταν ἕνας ἄνανδρος παλληκάρος, ἄρχισε νὰ τρέμη κι' ἄπλωσε τὰ χέρια του ἱκετευτικὰ πρὸς τὸ Ρογῆρο τραυλίζοντας:

— Σκεφθῆτε, κύριε, ὅτι θὰ διαπράξετε ἔγκλημα σκοτώνοντας ἕναν ἄνθρωπο ἀνυπεράσπιστο!... Σὲ τί σᾶς ἔφταιξα ἐγὼ ὁ δυστυχισμένος; Ἐγὼ μονάχα τὶς ἐντολὲς τοῦ κυρίου μου ἤθελα νὰ ἐκτελέσω. Πρέπει νὰ τιμορηθῶ γι' αὐτό, πρέπει νὰ πληρώσω τὶς ἰδιοτροπίες του μὲ τὴ ζωή μου; Ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνα ὄργανο τοῦ κόμητος Λέϊσεστερ. Ἑπομένως...

— Σώπα, κακοῦργε, μὴ μὲ σκοτίζεις περισσότερο! τὸν διέκοψε ἀπότομα ὁ Ρογῆρος. Ἂν ἔχης ψυχὴ καὶ πιστεύης στὸ Θεό, κάνε τὴν προσευχή σου, γιατὶ ἡ τελευταία σου στιγμὴ πλησιάζει...

Ὁ βαρωνίσκος ἔπεσε κάτω σχεδὸν λιποθυμισμένος, βέβαιος πειὰ ὅτι εἶχε φτάσει τὸ τέλος του. Ἡ Λευκὴ ὅμως ἔσπευσε νὰ ἀποσύρη τὰ πιστόλια ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μελλοθανάτου, λέγοντας στὸν Ρογῆρο:

— Αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ ὑποκείμενο ποὺ σέρνεται τώρα στὰ πόδια σου, δὲν εἶνε ἄξιο νὰ πεθάνη ἀπ' τὸ χέρι σου... Χάρισέ του τὴ ζωή!...

— Τὸ θέλετε;

— Πάρα πολὺ μάλιστα. Ὁ θάνατός του δὲν θὰ σᾶς ὠφελήση σὲ τίποτε, ἐνῶ ζωντανὸς μπορεῖ νὰ σᾶς χρησιμεύση κάπου...

— Κατὰ ποιὸν τρόπο;

— Ἁπλούστατα ὡς ἐξῆς: Παντοῦ γνωρίζουν ὅτι ὁ Τζὼν Τροῦμφυ εἶνε τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Λέϊσεστερ. Ἂν λοιπὸν τὸν πάρετε νὰ σᾶς συνοδέψη μέχρι τῶν συνόρων τῆς Σκωτίας, κανένας ἀπ' τοὺς ὑπαδοὺς τῆς Ἐλισσάβετ δὲν θὰ σᾶς ὑποπτευθῆ στὸ δρόμο... Κι' ἂν ἀκόμη παρουσιαστῆ καμμιὰ δυσκολία, νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι αὐτὸς θὰ φροντίση νὰ τὴν ὑπερνικήση, γιατὶ θὰ φοβᾶται μὴν τοῦ τινάξης τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα...

— Ναί! φώναξε ὁ σὶρ Τζών, ποὺ ἁρπάχτηκε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ τῆς σωτηρίας του, ὅπως ὁ πνιγμένος ἀπὸ μιὰ σανίδα. Χαρίστε μου τὴ ζωή, κύριε ἀντικόμη, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ βρῆτε πιὸ πιστὸ καὶ ἀφοσιωμένο δοῦλο σας ἀπὸ μένα...

— Ἔστω, ἀποκρίθηκε συγκαταβατικὰ ὁ Ρογῆρος. Σοῦ συνιστῶ ὅμως νὰ προσέξης καλά, γιατὶ ἀλλοιῶς...

— Μὴν ἔχετε τὴν παραμικρὴ δυσπιστία ἀπέναντί μου. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῆτε ἀκόμη περισσότερο, θὰ σᾶς ἀποδείξω μὲ ἔργα τὴν πίστι μου.

(Ἀκολουθεῖ)

—Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία σας λέξις, δεσποινίς; Προσέξτε καλά...